

онѣзи кучета, които, колкото сж привързани къмъ господаритѣ си, толкова сж опасни за враговетѣ. Хвърлили му хлѣбъ, то го грабнало и се изгубило.

На втория и третия день бащата все продължавалъ да търси изгубеното дѣте, но всичко било напраздно. На третията вечеръ се върналъ въ къщи отчаенъ. Тогава той се научилъ, че кучето му всѣки день дохождало, вземало хлѣба си и изчезвало. Очуденъ отъ това, бащата дочакалъ на другия день кучето, далъ му хлѣбъ и тръгналъ слѣдъ него.

Кучето го довело до едно много опасно, почти непристъпно мѣсто. Отъ двѣтъ страни се издигали високи скали, върховетѣ на които се приближавали, а между тѣхъ се отваряла дълбока бездна. Кучето слѣзло по една стрѣмна пѣтечка и най-послѣ навлѣзло въ една пещера, до входа на която имало водопадъ.

Съ голѣма мъка овчарятъ слѣдвалъ своя водачъ и съ разтуптено сърдце очаквалъ да намѣри трупа на дѣтето си. Прѣвитъ на двѣ, най-послѣ стигналъ дъното на пещерата. И колко билъ очуденъ, когато видѣлъ дѣтето си да яде хлѣба, който кучето му носило! Седнало до него, горкото животно го гледало, а очитѣ му свѣтѣли отъ радостъ и задоволство.

Когато бащата се покачвалъ по скалата, дѣтето не го послушало и се отдалечило. То стигнало край пропастьта и оттамъ се търкулило долу. Уплашено отъ водопада, то се скрило въ пещерата. За щастие, кучето още тогава го намѣрило и не го напушало ни денъ, ни нощъ, освѣнъ когато отивало да взима хлѣбъ!

